

ler en far, der måske knap har forældrevedne tilbage, skal kunne hjemtage et barn fra den ene dag til den anden, når barnet er anbragt og har det godt?

Det handler da ikke om barnets tarv og interesser. Det er da et misforstået hensyn til forældremyndighedsindehaverne. Der kunne vi da lave en meget stærkere lovgivning, sådan at vores anbragte børn ved, hvad de kan regne med, og kender det tidsrum, hvori de skal være anbragt, og ved, at der er kontinuitet og sammenhæng. For det er jo faktisk det, alle eksperter på børneområdet fortæller os her i Folketinget; de fortæller os, at det, anbragte børn har allermost behov for, er sammenhæng og kontinuitet, at de kan overskue deres egen livssituation og ved, hvad der skal ske i morgen. Det gør vores anbragte børn ikke. Det er derfor, vi har behov for en sociallovgivning – ja, det er faktisk derfor, vi har behov for en ny anbringelsesreform.

Desværre får vi det ikke på baggrund af debatten i dag, men forhåbentlig vil der på et tidspunkt, gerne i snarlig fremtid, tegne sig et politisk flertal, der ikke bare vil tale om de udsatte børn, der ikke bare vil føre symbolpolitik og lave små lappeløsninger, men som faktisk vil skabe et politisk grundlag, sådan at vi med alvor i stemmen kan sige til de mest udsatte børn og unge i Danmark, at vi har et samfund, der er til for dem, og at velfærd ikke kun er noget, man snakker om, det er faktisk noget, man fører ud i livet.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg bliver selvfølgelig nødt til at reagere på det sidste, der blev sagt, for de, der synes, at der skal ske nogle ændringer i sociallovgivningen, synes jeg har en forpligtelse til at blive mere konkrete, vedrørende hvad det så er, der er brug for. Nu har vi i en lang periode kørt en diskussion om, hvilke muligheder der er for at gribe ind, når f.eks. forældrene ikke vil samarbejde.

Der er en række muligheder i lovgivningen for at gribe ind. Jeg har efterlyst konkrete eksempler på situationer, eventuelt tænkte situationer, hvor man mener, at der ikke er mulighed for at gribe ind. Ole Pass, der er formand for Socialchefernes Forening, har kørt lidt i samme spor, som vi nu hører fra fru Mette Frederiksens side. Vi har haft en dialog om, hvad det er for nogle konkrete situationer. Det er ikke lykkedes mig endnu at få de her eksempler, selv om jeg flere gange har bedt om dem. Og jeg er altså nødt til at sige, at skal vi gribe til at ændre lov-

givningen, så må vi også vide, hvad det er, vi vil have ændret; så må vi vide, hvor lovgivningen, som den er udformet i dag, ikke rækker til.

KL 16.35

Der vil jeg gerne sige, at jeg vil være ualmindelig lydhor, hvad angår at ændre på lovgivningen, hvis der vitterlig viser sig at være hindringer, for jeg er, om nogen er det, interesseret i, at man får taget hånd om de børn og unge, der har problemer, og at ingen bliver svigtet, fordi der er nogle uheldige bestemmelser i lovgivningen – ingen tvivl om det. Men på den anden side har jeg ikke mulighed for at gå i Folketingssalen med konkrete forslag, medmindre der er noget substans i det.

Og det er jo det, der mangler, også når fru Mette Frederiksen efterlyser en ny anbringelsesreform. Hvad er det så, der skal ske? Ja, vi fik to bud på det. Vi fik et bud gående på, at det anbragte barn skal have ret til at bestemme, hvorvidt det fortsat vil være anbragt eller ej. Og der er det fuldstændig korrekt, som fru Mette Frederiksen siger, at vi ikke er politisk enige. Jeg synes, at det ville være alt for stort et ansvar at placere hos et barn. Jeg mener ikke, at et barn på 8 eller 10 år er i stand til at vurdere, hvorvidt det bedste ville være at komme hjem til forældrene igen, eller det ville være at forblive på anbringelsesstedet. Det er et helt urimeligt ansvar at pålægge et barn.

Men det, der jo skal være, er meget mere åbenhed om, hvad årsagen er til, at barnet er anbragt, og om, hvad det er, man sætter ind med for at afhjælpe de problemer, der måtte være enten for barnet eller for familien, og selvfølgelig om den handleplan, der bliver lagt på området.

Så kan jeg forstå, at der er en lille formulering, som fru Mette Frederiksen også har set sig gal på, nemlig at der står den mindst indgribende foranstaltning. Og det er vel en formulering, der er brugt af hensyn til barnet, fordi man jo ikke skal udsætte et barn for mere indgribende foranstaltninger, end det er nødvendigt for at afhjælpe de problemer, der er. Altså, hvis der er en mindre ting, som kan klares ved, at man f.eks. laver nogle foranstaltninger i hjemmet, ja, så er der jo ingen grund til at anbringe barnet; hvis den mindre indgribende foranstaltning er den bedste for barnet. Det er jo den tankegang, der ligger bag den formulering. Men selvfølgelig kan vi altid se nærmere på, om der skal opdateres og moderniseres i de sproglige formuleringer. Det vil jeg til enhver tid være åben over for.